

„Nedělejte si starosti o zítřek“

Hošťálková 28. 10. 2018

Písně: 100, 604, 170, 562, 192

Čtení Písma: Žalm 62

Text kázání: ev. Matouše 6, 31 – 34

Milí bratři a sestry,

minulou neděli Díkůvzdání jsme si připomínali Boží štědrost, požehnání, kterým nás zahrnul a zaopatřil na další rok dopředu. Není to člověk, který je posledním garantem své budoucnosti. Naše budoucnost, budoucnost naší země i tohoto světa je v rukou Toho, který nám v **„pravý čas dává pokrm, otevírá svou ruku a ve své přízni sytí všechno, co žije“** (Ž 145,16). Jemu jsme zavázáni vděčností a poslušným následováním. Na tu minulou neděli můžeme navázat i dnešním textem. Jestliže tedy slyšíme na to, že naše budoucnost není jen v rukou našich, ale především Božích, pak také naslouchejme dál, a pokusme se porozumět tomu, co Pán Ježíš říká na adresu našeho starání: **„Nedělejte si tedy starost o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost vlastního trápení“**.

Když Pán Ježíš v kázání na hoře varoval před službou mamonu, bylo to docela namístě. Samo slovo „*mamon*“ má nedobry zvuk a slovním spojením „*sloužit mamonu*“, je vyjádřena až potupná závislost na něm. Avšak starost o zítřek se nám zdá normální, potřebná a nevyhnutelná. Každý sám nejlépe ví, v jaké je právě situaci a co bude muset zítra a pozítří vyběhat, obstarat, zařídit. Každý z nás ví - samozřejmě, každý to vidí trochu jinak - v jaké situaci se nachází také naše země: jak se tu žije, jestli je tu draho, nebo je to únosné, jak je to se zaměstnáním, jestli je tu bezpečno. Připomínáme si 100 let od založení Československé republiky a víme, že jsme se nikdy neměli tak dobře - co se týká materiálního zabezpečení života - jako dnes. Jistě v podvědomí každého z nás pracuje také myšlenka, že mohou přijít a přichází i věci neočekávané, složité a překvapující. Říci do toho všeho **„nedělejte si starost o zítřek“**, může připadat jako mluvení odpoutané od života, nebo jako pobožné předstírání, že se člověk může docela osvobodit od obyčejných životních starostí a žít v jakémisi podivně duchovním světě. Vždyť jsme do mnohých starostí přímo hnáni. Ale místo tichých nebo hlasitých protestů myslíme na to, že slovo, které nám je dáno k rozjímání je slovem a dobrou radou Pána Ježíše, a že on nejen radí, ale také dává sílu k onomu **„nestarání se o zítřek“**.

Nejprve je zajímavý důraz Pána Ježíše na dnešek. A to ne ve smyslu okřídleného hesla, které snad pochází od římského básníka Horatia: „*carpe diem*“, „*využij dne, utrhni si z něj pro sebe co nejvíce*“. Takové „*trhání si ze dne*“ nemusí být ve všem čisté a mohlo by také člověka uštvat. Pán Ježíš radí, abychom brali vážně den, který právě prožíváme a nehleděli starostlivě do budoucnosti. Jsme sice jako křesťané lidem budoucnosti, ale to v tom smyslu, že je pro nás připravena velká budoucnost, sláva dokonalého Božího věku. To je něco jiného než zítřek naplněný všedními záležitostmi.

O ty se starat nemáme. Je jich nekonečná řada a vynořují se stále nové. V krátkém čase můžeme přijít o to, co máme, mohou se stát věci velmi nemilé, může

se změnit něco k horšímu s námi nebo našimi drahými. Není divu, že se lidé odjakživa hodně zabývali budoucností, chránili se před její nevyzpytatelností čarovnými prostředky, zajišťovali se pro ni majetkem a snažili se různými způsoby do ní nahlédnout.

Možná si někdo pomyslí, že to jsou přece pohanské způsoby, o kterých my věřící už mluvit nemusíme. Ale ty pohanské způsoby se snadno ukrádají i do života věřícího člověka. A kdyby ani toho nebylo, i pak zůstává skutečností, že přílišné starání o to, co bude, člověka svazuje a nedává mu spát, naplňuje ho strachem, působí psychické potíže. Je to tedy užitečná rada, abychom zůstali u dneška - i když je to rada velmi obecná a potřebuje křesťanské zpřesnění a vysvětlení; přesto i ve své obecnosti může být ustaraným a utrápeným lidem pomocí.

Ježíšův důraz na dnešek však není únikem z životních starostí, vždyť Pán Ježíš pověděl, že **„každý den má dost vlastního trápení“**. Dokonce se to zde dá přeložit jako *„každý den má dost vlastních špatností, pohrom, neštěstí“*. Jaký je to najednou realistický pohled na každý den našeho pozemského života! Až nás to u Pána Ježíše trochu překvapuje. Jestliže chtěl své potěšit, měl spíše povědět, že to na světě není tak zlé, jak to vypadá, že jsou také chvíle radosti a pohody, a že se máme těšit z toho, co je a neděsit se toho, co bude. On však řekl, že každý den obsahuje špatného až dost. Je v tom vážná připomínka, že náš život se sice děje pod slavnou skutečností Kristova díla vykoupení, ale ono ještě není v tomto světě s konečnou platností uskutečněno, přivedeno ke konečnému vítězství.

Přicházejí nám na mysl slova apoštola Pavla, že *„všechno tvorstvo nedočkavě vyhlíží, kdy se zjeví sláva Božích dětí“*, a že *„celé tvorstvo ze sebe vydává jeden společný vzdech a svírá je bolest“* (Ř 8). Z těchto kosmických rozměrů si položme bolest všeho tvorstva do jednoho všedního dne: Kolik je v něm starostí plynoucích z toho, že dosud nejsme u svého Pána v jeho domově! Kolik docela obyčejných věcí se musí zařídít pro to, čemu se v Bibli říká *„chození v těle“*! Kolik spletitých záležitostí se musí vyřešit! Každý den má naloženo až příliš. Není třeba přetahovat starosti do zítřka blízkého i vzdáleného. Vždyť i zítřek se stane dneškem a zaměstná nás svými věcmi: *„Zítřek bude mít své starosti“*.

Ovšem radu, abychom pustili zítřek z hlavy a snažili se zvládnout nesnadný dnešek, nám dá kdokoli i bez Pána Ježíše. Co je tedy na této Ježíšově radě zvláštního? Čím se odlišuje od ostatních rad, které nám nabídnou i jiní? Je tím to, co se jako červená nit táhne kázáním Pána Ježíše o nepečování: **Nad naší nesnadnou přítomností i obávanou budoucností je náš starostlivý nebeský Otec**. Do jeho péče je zahrnuto nebeské ptactvo stejně jako polní kvítí, **„On otevírá svou ruku a ve své přízni sytí všechno, co žije“** (Ž 145). Jak by tedy mohl nechat stranou člověka, to nejdražší uprostřed svého stvoření? Stranou jej nenechal, naopak zahrnul ho jedinečnou láskou, která neměla v minulosti obdoby.

Pán Ježíš tehdy nepověděl to, co jindy a jinde říkal s velkou naléhavostí, že On je ztělesněním Boží lásky a že smyslem jeho života na zemi je, že Bůh bere do svých rukou vládu nad naší přítomností i budoucností. Všechno odpustil, zpřetrhané spojení mezi sebou a námi opět navázal, pastýřskou péčí o náš život vzal bezvýhradně na sebe. Teď jde o jediné, abychom touto Láskou nepohrdli, Láskou, která nese jméno Ježíš Kristus, a dali ve svých srdcích přední místo dětinské důvěře vůči našemu nebeskému Otci, který umí svým milovaným dětem připravit to nejlepší.

Naše přítomnost i budoucnost už není jen naší záležitostí. Uprostřed světa - ještě nevykoupěného k poslední dokonalosti - už nejsme v žádné chvíli na všechno sami. „**Já jsem s vámi po všechny dny, až do skonání světa**“ (Mt 28,20), ujistil Ježíš učedníky, když od nich odcházel ke svému Otci.

Tomuto pojetí života pod milostivou Boží vládou máme svým podílem napomáhat. Je to část našeho boje víry. Bojujeme nejen s pokušeními, které se týkají mravní oblasti, ale také s přesvědčením, že jsme správci a vládci svého života, ať už to zní jako pýcha nebo osudová odevzdanost. Je to však našeptávání toho Zlého a není v něm ani zrnko pravdy. Žijme svůj dnešek v plném a pevném spojení s Bohem, které nám obnovil Ježíš Kristus! A pokud jde o zítřek: nemůžeme na něj nemyslet, ale ať jsou naše myšlenky zbaveny strachu, hrůzy, nejistoty, pocitu opuštěnosti. Pamatujme na Boží lásku ztělesněnou v Ježíši Kristu a zahánějme ty zlé hosty od prahu svého života. Večer uléhejme s děkováním a ráno se probouzejme s nadějí. Pán své podepírá, vede a nese od jednoho dne ke druhému.

Rabíni prý také učili nestarat se o zítřek, ale zdůvodňovali to tak, že možná už žádný zítřek nebude, a tak by se člověk staral o neexistující svět. My víme od Pána Ježíše Krista mnohem víc. Víme, že jednou nastane věčný Boží věk. Pokud tu ale ještě není, dáváme nebeskému Otci plně za pravdu dnes, zítra i pozítří.

Amen.